

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
БАЊА ЛУКА
Број: 87 0 П 028934 23 Рев
Бања Лука, 5.3.2024. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Горјане Попадић, као предсједника вијећа, Росе Обрадовић и Сенада Тице, као чланова вијећа, у правној ствари тужитеља W.s.t. д.о.о. Б.Л., , кога заступа Адвокатска фирма С. о.д. Б.Л., против туженог С.Ђ., Т., са тренутним боравиштем у Р.Ф., П., кога заступа В. В. Л., адвокат из Б.Л., ради испуњења уговора, вриједност спора 83.709,53 КМ, одлучујући о ревизији туженог против пресуде Окружног суда у Добоју број 87 0 П 028934 22 Гж од 28.2.2023. године, на сједници одржаној 5.3.2024. године, донио је

ПРЕСУДУ

Ревизија се одбија.

Захтјев тужитеља за накнаду трошкова састава одговора на ревизију се одбија.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у Теслићу број 87 0 П 028934 22 П 2 од 26.8.2022. године, обавезан је тужени да тужитељу на име дуга исплати износ од 83.709,53 КМ са законским затезним каматама и то: на износ од 4.498,41 КМ, од 25.7.2019. године као дана доспијећа до исплате; на износ од 4.498,41 КМ, од 25.7.2019. године као дана доспијећа до исплате; и на износ од 74.712,71 КМ, од 25.7.2019. године као дана доспијећа до исплате и да тужитељу накнади трошкове поступка у износу од 7.100,00 КМ са законским затезним каматама од 26.8.2022. године, као дана доношења пресуде до исплате.

Другостепеном пресудом Окружног суда у Добоју број 87 0 П 028934 22 Гж од 28.2.2023. године, жалба туженог је одбијена и пресуда Основног суда у Теслићу, број 87 0 П 028934 22 П 2 од 26.8.2022. године потврђена и одбијен је захтјев тужитеља за накнаду трошкова састава одговора на жалбу.

Тужени ревизијом побија другостепену пресуду због повреда одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалног права и предлаже да се побијана пресуда преиначи и одбије тужбени захтјев, уз накнаду трошкова састава ревизије у износу од 1.535,60 КМ и трошкове таксе на ревизију по одлуци суда.

Тужитељ предлаже да се ревизија одбије као неоснована и да се обавезе тужени на накнаду трошкова састава одговора на ревизију у износу од 1.535,60 КМ.

Ревизија није основана.

Тужитељ захтјевом у тужби тражи да му тужени на име испуњења уговора о дјелу исплати износ од 83.709,53 КМ са законским затезним каматама на износе и за периоде наведене у изреци првостепене пресуде и накнаду трошкова поступка.

Расправљајући о тужбеном захтјеву тужитеља првостепени суд је на основу проведених доказа утврдио: да су тужитељ (као наручилац радова) и тужени (као извођач радова) били у пословном односу у периоду од марта до октобра 2018. године, у ком су уговорили посао на изради „рада и развоја производа С. W. p. (даље: Пројекат); да је тужитељ доставио туженом понуду од 14.3.2018. године за наручене радове са назнаком „Припремљено за С.-G. L.L:С.“, означену као D. i m. – фаза 1, у којој су описане ставке нарученог посла – дјела и цијена, за сваку од њих у износу од 4.600,00 EUR, затим понуду од 30.4.2018. године са назнаком „Припремљено за С.-G. L.L:С.“, означену као D. i m. – фаза 2, са описом нарученог посла – дјела, по ставкама и цијеном нарученог посла у износу од 3.000,00 EUR, као и понуду од 4.6.2018. године под називом М. о. п. (MVP), која је насловљена на име туженог, са спецификацијом нарученог посла – дјела и цијеном за сваку од њих у износу од 51.000,00 EUR; да је тужитељ испоставио предрачуна на име туженог и то: предрачун број ... од 21.3.2018. године на износ од 4.498,41 КМ; предрачун број ... од 23.4.2018. године на износ од 4.498,41 КМ и предрачун број ... од 14.9.2018. године на износ од 74.712,71 КМ; да су законски заступник тужитеља и тужени у том периоду, а и након тога у више наврата одржавали састанке везане за сами ток израде Пројекта и договоре око даљњег наставка са израдом Пројекта, а затим и у вези наплате изведених радова (о чему свједоче записници са одржаних састанака, уложени у списе овог предмета), до чега није дошло ни до подношења предметне тужбе; и да је „изјавом о достављеном пројекту и договору“ од 9.5.2019. године потписаном од стране туженог и тужитеља, тужени - као наручилац радова потврдио да је тужитељ, као извршилац радова закључно са 13.2.2019. године, извршио радове према договореним предрачунима, а тужитељ, као извршилац радова је пристао да коригује цијена радова, како је наведено у тој изјави.

На основу овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је закључио да су тужитељ и тужени у конкретном случају били у облигационо правном односу и да су постигли сагласност око битних елемената уговора о дјелу из члана 600. Закона о облигационим односима ("Службени лист СФРЈ", број 29/78, 39/85 и 57/89, те "Службени гласник Републике Српске" број 17/93, 3/96 и 39/03 и 74/04, даље: ЗОО), да тужитељ обави тачно одређени посао, а да му тужени за то плати тачно одређену цијену; и да потписивање наведених предрачуна од стране туженог и наставак преговора и контакта са тужитељем у вези извршења посла и његове обавезе плаћања цијене, у смислу одредбе члана 39. став 2. ЗОО представља прихватање понуде од стране туженог и да се тиме има сматрати да је између тужитеља и туженог закључен уговор о дјелу за који законом није прописана писмена форма. Како је тужени у писменој изјави потврдио да је тужитељ извршио своју обавезу из уговора, а да му у смислу члана 623. ЗОО није исплаћена накнада одређена у предрачунима (по предрачуну број ..., у износу од 2.300 EUR или 4.498,41 КМ, по предрачуну број ... у износу од 2300,00 EUR или 4.498,41 КМ и по предрачуну број ... у износу од 38.200,00 EUR или 74.712,71 КМ, у укупном износу 83.709,53 КМ); те да је цијенећи кореспонденцију којом је тужени извјештавао тужитеља да је покушао извршити пренос средстава са своје банке, на банку тужитеља, помињући износ из последњег предрачуна од 38.200,00 EUR..., првостепени суд није прихватио као

увјерљив и истинит дио исказа туженог - да је изјаву од 9.5.2019. године потписао „јер је био изненађен посјетом тужитеља“ (а да је из материјалних доказа суд утврдио да му је претходно тужитељ најавио долазак у Ф., Р.Њ.) и из разлога што је имао повјерења у тужитеља (иако му претходно није предао све што је требало у вези израде сајта). Из наведених разлога, а на основу напријед наведених законских одредаба и одредбе члана 623. истог закона, тужбени захтјев је усвојио, као у изреци пресуде.

Другостепени суд је прихватио чињенично утврђење и правне закључке првостепеног суда па је жалбу туженог одбио и првостепену пресуду потврдио.

Одлука другостепеног суда је правилна и законита.

Према одредби члана 17. ЗОО учесници у облигационим односима су дужни да изврше своју обавезу и одговорни су за њено испуњење. Опште правило о испуњењу обавезе и последицама неиспуњења (повјериочево право и дужникова обавеза) садржано је у члану 262. став 1. ЗОО, по којем је повјерилац у облигационом односу овлаштен да од дужника захтијева испуњење обавезе а дужник је дужан испунити обавезу савјесно и у свему како она гласи.

Уговором о дјелу посленик (извођач радова) се обавезује да ће обавити одређени посао (који је предмет уговора), а да се наручилац обавезује да ће му за то платити накнаду (члан 600. ЗОО), а извођач радова је дужан извршити дјело како је уговорено и по правилима посла (члан 607. став 1. ЗОО). Сагласно одредби члана 622. ЗОО, наручилац је дужан примити рад извршен према одредбама уговора и правилима посла и платити накнаду (како је прописано наведеном одредбом члана 600. став 1. ЗОО), која се одређује уговором, као што је овдје случај, а ако није одређена уговором, онда тарифом или другим обавезним актом (члана 623. став 1. ЗОО).

С обзиром на резултате проведених доказа, правилан је закључак нижестепених судова да су тужитељ и тужени били у материјално правном односу на основу уговора о дјелу, да је тужитељ дјелимично испунио своју обавезу из уговора (који је у септембру/октобру 2018. године раскинут од стране тужитеља због неиспуњења уговорне обавезе од стране туженог) ради чега је тужени обавезан да у испуњењу обавезе из уговора исплати тужитељу износ назначен у изреци првостепене пресуде.

На овакав закључак овога суда да је субјект овлаштења (тужитељ) и обавезе (тужени) из материјално правног односа поводом којег је дошло до овога спора, упућује и чињеница да напријед означене три профактуре гласе на име туженог (да је тужени исте потписао) и да није истицао приговоре у вези извршених радова, а ни у односу на висину накнаде одређене у предрачунима, у којим су садржани радови и цијена радова, да су исте сачињене у периоду извршавања уговора око израде Пројекта (у периоду март – септембар 2018. године), што је правно релевантно за одлуку у овоме спору, а касније истакнути приговор о недостатку пасивне легитимације на страни туженог, очито је срачунат на исход предметног спора.

С тим у вези је и Записник са састанка туженог и законског заступника тужитеља од 2.8.2018. године, у вези наведеног Пројекта, на којем је изложен „ток развоја“ са ставкама извршеног посла, предочене су слиједеће фазе (у 9 тачака); идентификовани су захтјеви у односу на дотадашњи изглед портала; изнесене су идеје које се тичу тадашњег оквира портала и нових функционалности, који говори у прилог закључка да је између

тужитеља и туженог закључен предметни уговор и да је уговорни однос у вези израде Пројекта трајао све до раскида уговора.

И изјава о достављеном пројекту и договору, потписана од стране туженог, несумњиво потврђује – да је тужени лично у материјално правном односу са тужитељем и да је у наведеној изјави и означен „као уговорна страна“ у предметном уговору закљученом са тужитељем. У том својству је као наручилац посла истакао „да се слаже да је извршилац (тужитељ) са 13.2.2019. године доставио и извршио све што је било потребно, договорено и специфицирано писменим и усменим путем, а у вези са испостављеним предрачуницима, чиме се, супротно ревизионим наводима сматра да је рад примљен (члан 614. став 2. ЗОО).

У наведеној изјави тужитељ је навео „да се слаже“, да уколико му тужени плати радове на пројекту прије 15.6.2019. године да ће цијену услуга кориговати на износ од 15.000,00 EUR (у свом исказу је потврдио да би то била само цијена материјала); уколико уплата буде реализована након 15.6.2019. године, а прије 30.6.2019. године да ће цијена бити коригована на износ од 20.000,00 EUR, а ако уплата буде реализована након 30.6.2019. године, да цијена услуга остаје иста као у предрачуницима -у износу од 42.000,00 EUR.

Све наведене исправе је тужени безрезервно потписао и прихватио, па како је тужитељ на поуздан начин доказао основаност и висину предметног потраживања, на туженом је био терет доказивања да то није тако, што он, осим уопштених и неаргументованих навода није учинио. Слиједом наведеног, у описаној чињеничној и правној ситуацији, побијана пресуда је заснована на правилној примјени материјалног права (а у ревизији, осим што је ревидент као ревизиони разлог навео и повреде одредаба парничног поступка, није указао на конкретне повреде), из којих разлога се ревизиони наводи туженог, указују неоснованим.

Из наведених разлога, а на основу одредбе члана 248. ЗПП Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Српске“, број 58/03 до 61/13, даље: ЗПП), одлучено је као у изреци.

Одбијен је захтјев тужитеља за накнаду трошкова састава одговора на ревизију у износу од 1.535,60 KM, јер исти у смислу одредбе члана 387. став 1. ЗПП, не представља неопходну радњу у поступку која је утицала на одлуку по ревизији.

Предсједник вијећа
Горјана Попадић

Тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Биљана Аћић